

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ

Διατί οι Ζηλωταί Πατέρες τοῦ Ἅγιου Ὄρους εἶναι δμολογηταί καὶ δχι σχισματικοί, δπως τούς κατηγοροῦν νομικοί "ἐπιστήμονες" καὶ τοῖς Οἰκουμενικοῖς Πατριαρχεῖον.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ:

Τερά Άνδρψ Κοινοβιακή Μονή Ἁγίας Σκέπης,
Πάνειον Ὄρος Ἀττικῆς.

ΑΘΗΝΑΙ 2002

ὅταν ἀφρίζοντες ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων μετά τοῦ ὑπ’ αὐτῶν φανατισθέντος ὄχλου ἐκραύγαζον τὸ «σταύρωσον, σταύρωσον» κατά τοῦ Ἀθώου.

Αὐτό ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερον! Ἀρχιερεῖς λατινόφρονες καὶ μηδεμίαν πρός τὴν Ὁρθοδοξίαν σχέσιν ἔχοντες, ἐπικαλούμενοι ὑποκριτικῶς τούς Ἱερούς Κανόνας, ὡς τὸ πάλαι οἱ Φαρισαῖοι τὸν Νόμον, διώκουν τῇ συμπράξει τῶν Ἀγιορειτῶν ἥγουμένων, τοὺς Βαδίζοντας τὴν δύσκολον ὁδὸν τῆς Ὁμολογίας Ζηλωτάς πατέρας!

Τό τέλος δῆμος τῶν διωκτῶν τῆς Ἀληθείας καὶ ὁ θρίαμβος τῶν θεραπόντων αὐτῆς εἶναι γνωστά.

Οἱ Ζηλωταί Μοναχοί τοῦ Ἀγίου Ὁρους καθώς καὶ οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πιστοί τῶν Πατρών Παραδόσεων, παρά πᾶσαν πίεσιν καὶ ἀπειλήν, θά παραμείνουν πιστοί εἰς τὸν Ἱεράν Παρακαταθήκην, πού παρέλαβον ἀπό τοὺς Ὁμολογητάς Πατέρας τῶν, ὅπως αὕτη ἐκφράζεται διά τῶν ἔξης ἀθανάτων λόγων:

«Παραγγελίαν ἔχομεν ἔξι αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζῃ ἢ προστάσην ποιεῖν ἡμᾶς, παρ’ ὃ παρελάβομεν, παρ’ ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατά καιρούς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὄριζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καί μηδέ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἄγιων». (Ἄγ. Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 988A).

Τά ἀνωτέρω ἔζησεν ἐν πάσῃ συνεπείᾳ καὶ ὁ πολύς Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, διό καὶ ἐκήρυξεν:

«Ἄπαντες οἱ τῆς Ἑκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἐτερόφρονας παραινοῦσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διέστασθαι» (P.G. 160, 105 C).

Ἐπομένως ἡ ἐπιμονή τοῦ Πατριάρχου νά κατηγορῇ τοὺς Ἐσφιγμενίτας ως σχισματικούς, ἐνῷ συγχρόνως θεωρεῖ ως ἐν Χριστῷ ἀδελφούς ΟΛΟΥΣ τούς αἱρετικούς τῆς Δύσεως, τὸν ἀποδεικνύει ἐν ψυχρῷ κακουργοῦντα κατά τῆς Ὁρθοδοξίας ἥδη ἀπό τὴν ἡμέραν τῆς ἀνόδου του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον!

‘Ιερ. Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ

Διατί οἱ Ζηλωταί Πατέρες τοῦ Ἅγιου Ὁρους εἶναι ὄμολογοι ταί καὶ ὅχι σχισματικοί, δπως τούς κατηγορούν νομικοί "ἐπιστήμονες" καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

«Ἐάν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὄφθαλμοί τῆς Ἑκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφωνται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρή αὐτούς ἐκβάλλεσθαι.

Συμφέρον γάρ ἀνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἰκον, ἢ μετ’ αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ώς μετά Ἀννα καὶ Καϊάφα, εἰς τίν γέενναν τοῦ πυρός».

(Μέγας Άθανάσιος, ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

ΑΘΗΝΑΙ

2002

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

 Η α τελευταία γεγονότα είς τό Ἀγιον Ὄρος ἐπιβεβαιώνουν διά πολλοστήν φοράν τά ἔξης:

Πρῶτον, τό αίρετικόν καί κακόδοξον πιστεύω τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό όποῖον ἀμετανοότως ἐμμένει εἰς τάς ἀρχάς τοῦ παναιρετικοῦ οἰκουμενισμοῦ καί παντί σθένει διώκει τούς ἐνισταμένους καί ἀποτειχίζομένους ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ κοινωνίας Μοναχούς.

Ἄποδειξις τούτου, ἡ ἀπόφασίς του νά κηρύξῃ εἰς τάς 17/12/2002 ώς «ἀμετανοήτους σχισματικούς» τούς Μοναχούς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἀκριβῶς διότι ἀρνοῦνται νά το ἀκολουθήσουν εἰς τόν αίρετικόν του κατέφορον.

Δεύτερον, τό συνυπεύθυνον τῆς Ἀγιορειτικῆς ἡγεσίας, τῆς χορείας τῶν 19 Καθηγουμένων, οἱ όποῖοι ἐπί δεκαετίας συνεχίζουν νά διώκουν ποικίλως τούς Ζηλωτάς συμμοναστάς των, συνεργαζόμενοι πλήρως μετά τοῦ ἑκάστοτε λατινόφρονος Πατριάρχου.

Ίδιαιτέρως μάλιστα μέ τά πρόσφατα γεγονότα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἀπέδειξαν περιτράνως, δτι προτιμοῦν νά φανοῦν ἀρεστοί εἰς τόν Πατριάρχην των, παρά νά ὑπερασπίσουν τήν προσβαλλομένην Πίστιν, τήν όποίαν πιστῶς ὑπερασπίζονται οἱ ταπεινοί Ζηλωταί Μοναχοί τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Τρίτον, τήν παρρησίαν καί ἐμμονήν τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων εἰς τά παραδεδομένα, ὥστε ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου ν' ἀποδεικνύεται διά μίαν ἀκόμη φοράν ἡ συνέχεια, πιστότης καί ταυτότης τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας, ού μόνον ώς διδασκαλίας, ἀλλά καί ώς τρόπου ζωῆς, ἀφοῦ οἱ διάκονοι αὐτῆς, παλαιοί καί νεώτεροι, ὁδηγούμενοι ὑπό τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, ἐμφανίζονται ώς ζῶσαι εἰκόνες τῶν πρό αὐτῶν ἀθλησάντων.

Μέ σύνθημά των τό Στουδιτικόν: «ἔργον δέ Μοναχοῦ, μηδέ τό τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τό Εὐαγγέλιον», γίνονται φῶς διά τούς ἐν σκότει πορευομένους, παρηγορία διά τούς ὅμοφρονας καί ἐν "κόσμῳ" ἀγωνιζομένους, καύχημα δέ καί ἔπαινος διά τούς Πατέρας αὐτῶν «ἐν ἡμέρᾳ Κυρίου μεγάλῃ τε καί ἐπιφανῇ».

Θ.Μ.

Δεκέμβριος 2002.

Τέλος ἡ είρημένη Πατριαρχική Πρᾶξις ἐπικαλεῖται τό ἄρθρον 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἀγίου Ὄρους καί τό 105 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τά ὥποτα ἀπαγορεύουν τήν διαμονήν σχισματικῶν καί ἐτεροδόξων ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Πρός τί ὅμως ἡ τοιαύτη ἀναφορά; Συμφώνως πρός τά προεκτεθέντα ὑφ' ἡμῶν, τοιοῦτοι σχισματικοί ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τυγχάνουν πάντες οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοί, πλὴν τῶν Ζηλωτῶν πατέρων, ώς κοινωνοῦντες καί ὑποτασσόμενοι τῆς κακοδόξῳ Πατριαρχικῆς Συνόδως.

Συνεπῶς καί ὑπό τοῦ Συντάγματος καί ὑπό τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου οἱ μόνοι πού δικαιοῦνται σήμερον νομίμου παραμονῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει είναι οἱ Μοναχοί τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου καί οἱ λοιποί ἐν τοῖς ἔξαρτήμασι διαβιοῦντες Ζηλωταί πατέρες καί οὐδείς ἔτερος!

Τά δέ περι «καταλήψεως, συμπήξεως ἀπηγορευμένης ἀδελφότητος, προσηλυτισμοῦ καί καταφρονήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων», τά ὥποτα ἀναφέρουν εἰς τήν είρημένην Πατριαρχικήν Πρᾶξιν οἱ Συνοδικοί τοῦ Φαναρίου, ώς γελοῖα καί πάντη ἀνυπόστατα τά παρερχόμεθα δεόντως.

Διά τῶν ἀνωτέρω πλασματικῶν κατηγοριῶν οἱ πατριαρχικοί ἀποδεικνύονται διά μίαν ἀκόμη φοράν διαβολεῖς καί παραχαράκται τῆς ἀληθείας, παρά τούς πομπώδεις τίτλους των. Διότι, ως εὐστόχως παραπρετή ὁ μέγας Ἀγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς: «ἀρχιποιμένας ἱερούς ἑαυτούς καλοῦντες καί ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι» φαρισαῖουν πλήρως, ἀφοῦ ούκι «προσώποις τόν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καί ἀκριβεία χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα» ("Απαντά", Β', 627).

Ποῦ ὅμως ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀκρίβεια εἰς τούς πολεμίους καί διαστροφεῖς αὐτῆς, ἀφοῦ ἐπιμελῶς συγχέουν αἴρεσιν καί Ὀρθοδοξίαν; Ποία συμφωνία είναι δυνατόν νά ὑπάρχη μεταξύ Χριστοῦ καί Βελίαρ, δταν ἀποκαλοῦν τήν αἴρεσιν ὄρθοδοξίαν καί τό σκότος φῶς;

Διά τοῦτο οἱ οἰκουμενισταί τοῦ Φαναρίου «οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί, ώς μή τῆς ἀληθείας ὄντες! (Ἀγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, αὐτ.)

Τό γράφομεν μετ' ὀδύνης, ἀλλά τά τελευταία γεγονότα μᾶς ὑπενθύμισαν τάς τρομεράς σκηνάς τοῦ Θείου Πάθους,

δόποιον ἔχουν αὐτοί οἱ Ἰδιοὶ ἐπί τῶν κεφαλῶν των, ἐζήτησαν νά γυρίσῃ αὐθαδῶς ἐναντίον τῶν ἀγωνιζομένων ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας... τό φρικτόν αὐτό ἀνάθεμα κατήντησε παιχνίδι, μᾶλλον δέ καί τό προτιμοῦν οἱ εὐσεβεῖς, ἐφ' ὅσον ἐκφέρεται ὑπό τῶν ἀσεβῶν» (Πρός Ἰγνάτιον Κηασδιουπόλεως).

Τά ἀνωτέρω ἐβεβαίωσε καί ἡ Ζ' Ἅγια Οἰκουμενική Σύνοδος, διακριτικά εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι τό ἀνάθεμα, τό δόποιον ἔξεφώνησαν οἱ 339 κακόδοξοι ἐπίσκοποι ἐναντίον τοῦ Ἅγιου Ιωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καί λοιπῶν εἰκονοφίλων πιστῶν, ἔμεινεν ἐπί τῶν κεφαλῶν των εἰς τόν αἰῶνα: «Τό γάρ ἀνάθεμα ὃ αὐτοί ἐληρώδησαν, ἐν αὐτοῖς μένει εἰς τόν αἰῶνα!» (MANSI, 13, 341).

Ο δέ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «.....δόποιος καθαιρεθῇ διά φθόνον ἢ ἄλλην ἀδικον αἰτίαν, αὐτός εἰς μέν τόν ἑαυτόν του προξενεῖ μισθόν μεγαλύτερον ἀπό τόν τῆς ιερωσύνης· δύνεν καί πρέπει νά χαίρῃ καί ὅχι νά λυπήται· εἰς δέ τούς ἀδίκους αὐτόν καθήραντας, προξενεῖ κόλασιν» (Λόγ. γ' περί ιερωσύνης, καί Ι. Πιπάνιον, ἔκδ. 1886, σ. 38.)

Οὕτως οἱ Ἅγιοι Πατέρες καταδικάζουν τάς ἐμπαθεῖς ἀπειλάς καί τούς ἀδίκους ἀφορισμούς τῆς ἐν λόγῳ Πατριαρκικῆς Πράξεως τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὃ δόποιος ἐπιθυμῶν νά ἐκφοβίσηρ καί τούς ὄρθιοδόξους πιστούς, πού θά ἐπεθύμουν νά συνεχίσουν τόν μετά τῶν Ἐσφιγμενιτῶν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν, ἐπισείει - κατά τό ἔθος τῶν πάλαι αἵρετικῶν - κατ' αὐτῶν τό ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνοσίας.

“Αν ὅμως καθίστανται ἀκοινώνητοι οἱ κοινωνοῦντες τούς ὄρθιοδόξους Ἐσφιγμενίτας, δόποια ἀκοινωνοσία πρέπει νά ἐπιβληθῇ εἰς τούς πατριαρχικούς, τούς κοινωνοῦντας πᾶσι τοῖς αἵρετικοῖς!!!

Ἐάν ἡ κοινωνία τῶν ὄρθιοδόξων μετά τῶν Λατίνων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος καί μόνον, συμφώνως πρός τόν Ὄμολογοπτήν Πατριάρχην Κων/λεως Ιωσήφ, ἀκυρώνει τόν Θείαν Χάριν, ἀφοῦ κατά τούς ἰδίους αὐτοῦ λόγους «... ἐάν συγκαταβῆτε Λατίνοις, Χριστός ὑμᾶς οὐδέν ὠφελήσει»¹, ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις τό μέγεθος τῆς πατριαρχικῆς ἀποστασίας!

1. Laurent-Darruzes, Dossier grec de l' Union de Lyon, (1273-7), Paris 1976, σ. 253.

Διατί ἐπιβάλλεται ἡ διακοπή τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου

Ζετά τόν "Γνωμάτευση" (Αὔγουστος 2002) τῶν τριῶν καθηγητῶν (Τρωιάνου, Παπαστάθη, Καραγιαννακίδη), διά τῆς οποίας ἴσχυρίζονται ὅτι οἱ Ἐσφιγμενῖται πατέρες δύνανται ν' ἀπελαθοῦν ἐκ τοῦ Ἅγιου Ὁρους, ώς μή μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου, καί τόν ἐν συνεχείᾳ Πατριαρχικήν Πρᾶξιν (14/12/2002) διά τῆς οποίας κηρύσσονται σχισματικοί οἱ ἀνωτέρω Μοναχοί, παραπροῦμεν τά ἀκόλουθα:

Ἐν πρώτοις θά πρέπη νά τονίσωμεν, ὅτι ἡ οὐσία τοῦ θέματος ἐπικεντροῦται εἰς τό ἀκόλουθον ἐρώτημα:

Δικαιοῦται, ἡ ὄρθιτερον, ὑποχρεοῦται ὑπό τῶν ιερῶν Κανόνων ἡ Ι. Μονή Ἐσφιγμένου νά διακόψῃ τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἀποτειχιζομένη τούτου, ἢ ὅχι;

Θά προσπαθήσωμεν νά εἰμεθα πολύ λακωνικοί εἰς τόν ἀπάντησίν μας, χωρίς ὅμως ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τῆς αὐθεγτικῆς ἔρμηνείας τῶν σχετικῶν κειμένων καί ἐκ τῆς πρακτικῆς των ἐφαρμογῆς εἰς τό παρελθόν. Προετιμόσαμεν τόν μέθοδον τῶν ἐρωταποκρίσεων, ώς λιτοτέρας καί σαφεστέρας.

Ἐρώτησις α': Τί εἶναι τό μνημόσυνον;

Ἀπάντησις: Μνημόσυνον εἶναι ιερά παράδοσις καί ἔθος πανάρχαιον εἰς τόν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἐπιτακτική ὑποχρέωσις τῶν λειτουργῶν, δημοσίων ἀναφέρουν τό δόνομα τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, τοῦ ὄρθιοδόξου τόν λόγον τῆς ἀληθείας καί μή ὅντος ἀσεβοῦς ἢ ἀδίκου, κατά τόν 31ον Ἀποστολικόν Κανόνα. Ή ὑποχρέωσις αὗτη ρητῶς ἐθεσπίσθη τό πρῶτον ὑπό τῶν ιγ', ιδ' καί ιε' Ι. Κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας ΑΒ' λεγομένης Ἀγίας Συνόδου (861).

Ἐρώτησις β': Τί καλεῖται ἀποτείχισις καί πότε αὐτή ἐνεργεῖται;

Ἀπάντησις: Ἀποτείχισις καλεῖται ἡ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τοῦ κατωτέρου κληρικοῦ πρός τόν ἀνώτερόν του. Αὐτή ἐκφράζεται διά τῆς διακοπῆς

τοῦ μνημοσύνου π.χ. τοῦ ἐπισκόπου ὑπό τοῦ πρεσβυτέρου εἰς τάς ιεράς ἀκολουθίας. Ἐννοεῖται ὅτι διακόπτεται καὶ πᾶσα μεταξύ των συμπροσευχῆς συλλειτουργία.

Ἡ ἀποτείχισις λαμβάνει χώραν, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος κηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἱρετικήν τινα διδαχήν, ἀντίθετον πρός τοὺς Ἅγιους Πατέρας. Τότε, συμφώνως πρός τὸν ιερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἅγιας Συνόδου, ὁ διακόπτων τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου του πρεσβύτερος, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης, ὅχι μόνον δέν κατακρίνεται, ἀλλὰ καὶ ἀξιοῦται ἰδιαίτερης τιμῆς.

Ἐρώτησις Γ': Ο Πατριάρχης Βαρθολομαῖος συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρυττόντων αἵρεσιν;

Ἀπάντησις: Άσφαλῶς ναί, διότι ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν κακόδοξον γραμμήν τῶν προκατόχων του Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου, οἵ ὅποιοι:

α) Διά τῆς ἀποδοχῆς τῆς αἱρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν ἐκκλησιῶν ἡρονθίσαν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας! (I. Καρμίρη, "Μνημεῖα...", τόμ. B', σ. 957 ἐξ., ἔκδ. a'. Τό ἀνωτέρῳ "Διάγνεμα"-ἐγκύκλιος ἐπίσης εἰς "Πάσχα Κυρίου", Ἀ. Δελήμπαση, Ἀθῆν. 1985, σ. 627-630. Πρβλ. σχετικήν δήλωσιν πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἀρνουμένου τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς "Ὀρθ. Τύπον", 1/12/69. Βλέπε ἐπίσης Καταστατικὸν Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Κεφ. 1 παρ. 1.12. ἐπίσης Διάγγελμα Πατριάρχου Δημητρίου ἐπὶ τῇ 25ετίᾳ τοῦ Π.Σ.Ε., "Ἐπίσκεψις", No 90, σ. 14).

β) Ἐμνημόνευον τοῦ Πάπα ἀπό τὸ 1966 ἐν τοῖς διπτύχοις!¹, ἐνῷ ἐθεώρουν κανονικάς ἐκκλησίας, ως τὴν Ὁρθόδοξον, τὸν Παπισμόν, Ἀγγλικανισμόν καὶ Μονοφυσιτισμόν! (Ἄρχιεπ. Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, "ἡ ὁμολογία θυατείρων", Λονδίνο 1975, σ. 203, 273 καὶ 283).

γ) Συμπροσύχοντο καὶ "συνελειτούργουν" μετά τοῦ Πάπα, ὁμολογοῦντες αὐτὸν «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», ἀφοῦ καὶ αὐτούς ἦτο «δρμότροπος καὶ δρμόζηλος τῶν πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!! ("Ἐπίσκεψις", 15/12/77, σ. 3-4 καὶ No 139, 152, 161, 214, ὅπου τονίζονται τά αὐτά).

1. "Ὀρθόδοξος Τύπος", 1/12/69, ἀρθρον Μπτροπ. Φιλαρέτου.

Διότι, ως εἰδομεν, οἱ Ἱεροί Κανόνες εἶναι αὐτοί πού ὑποχρεώνουν τούς Ἐσφιγμενίτας Μοναχούς νά πρήσουν τίν στάσιν πού προῦν! "Οσον ἀφορᾶ τάς ἀπειλάς καὶ τούς ἀφορισμούς τῶν πατριαρχικῶν, ἡ Ἅγια Γραφή εἶναι σαφῆς:

«὾σπερ δρνεα πέταται καὶ στρονθοί, οὗτως ἀρά ματαία οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί» (Παρ. κστ' 2).

Ἄλλοιμονον, ἀν τό Θεῖον ὑπηρέτη τάς ἀνόμους ἐπιθυμίας τῶν ἐπισκόπων! Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης γράφει σχετικῶς: «Τούς μέν οὖν ἐνθέους Ἱεράρχας, οὗτοι καὶ τοῖς ἀφορισμοῖς καὶ πάσαις ταῖς ἱεραρχικαῖς δυνάμεσιν χρηστέον, δπως ἀν ἡ τελετάρχις αὐτούς Θεαρχία κινήσοι» (περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, Κεφ.Ζ', παρ. 7).

Ἐρμηνεύων ταῦτα ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὄμολογητής γράφει: «Ἐάν παρά τὸν σκοπὸν ἀφορίσῃ ὁ Ἱεράρχης, δέν θά ἔχῃ σύμφωνον τὸ Θεῖον κρίμα, διότι μόνον ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὸ Θεῖον πρέπει ν' ἀφορίσῃ, καὶ δχι κατά τὸ θέλημά του» (I. Πιπάσιον, ἔκδ. 1886, σ. 35).

Καὶ ὁ «ἀτρόμητος ὁμολογητής τῶν Θεανθρωπίνων ὄρθιοδόξων ἀληθειῶν»¹, ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, προσθέτει: «Οὐδεμία ἔξουσία ἔχει δοθῆ στούς Ἱεράρχες νά παραβαίνουν τούς Ι. Κανόνες, παρά μόνον νά συμφωνοῦν μέ τά νομοθετηθέντα καὶ ν' ἀκολουθοῦν τά καλῶς προηγηθέντα. Καὶ τό νά δένουν καὶ νά λύνουν, δέν ἔχουν ἔξουσίαν νά τό πράττουν ὡς ἔτυχεν, ἀλλά μόνον δταν εἶναι σύμφωνον μέ τόν γνώμονα τῆς ἀληθείας» (P.G. 99, 985).

Αἱ δέ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ λέγουν: «὾σπερ ἡ πεμπομένη εἰρήνη, μή εὑροῦσα ἀξιον ὑποδοχέα, ἐπιστρέφει εἰς αὐτούς πού τήν ἔστειλαν, ἔτσι μᾶλλον δέ καὶ πολύ περιστότερον ἡ κατάρα, μή ὑπάρχοντος ἀξίου ἐκείνου πρός τόν δοποῖον ἔστάλη, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, ἐπιστρέφει εἰς τήν κεφαλήν τοῦ ἀδίκως αὐτήν ἀποστείλαντος» (Βιβ. Γ' Κεφ. Ιε').

Καὶ ὁ Ἅγιος Φώτιος γράφει: «Ὕπο κάποτε φοβερόν τό ἀνάθεμα, ὅταν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπό τούς κήρυκας τῆς εὐσεβείας ἐναντίον τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεβείας. Ἀφ' ὅτου δέ ἡ ἀδιάντροπος τῶν ἀσεβῶν παραφροσύνη, τό ἀνάθεμα τό

1. Ιουστίνος Πόποβιτς.

3. Κατά τήν Σύνοδον Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-9) ἀπεφασίσθη ἀντικανονικῶς ὅπως ἐνωθῆ Κων/πολις καί Ρώμη. Οἱ ὄρθοδοξοὶ τῆς Κων/πόλεως μέ ἀρχηγὸν τὸν Ἅγιον Μᾶρκον τὸν Εὐγενικὸν ἤρνηθοσαν τήν ἐνωσιν καί τούς ἐνωτικούς «μήτε συλλειτουργεῖν αὐτοῖς ἀνεχόμενοι, μήτε μνημονεύοντες δλων αὐτῶν ὡς χριστιανῶν», ὑπακούοντες εἰς τήν προτροπήν τοῦ Ἅγιου «Φεύγετε καί ἡμεῖς ἀδελφοί τήν πρόσ τούς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων» (Καρμίρη, Μνημεῖα..., τόμ. A', 427-9. P.G. 160, 1097 D, 1100 A, 536 C).

Οἱ Ζηλωταί Πατέρες εἶναι ὁμολογηταί καί ὅχι σχισματικοί, ὅπως τούς κατηγορεῖ ἡ πρόσφατος Πατριαρχική Πρᾶξις

Ἄλλοι παρακολουθήσωμεν τώρα ἰδιαιτέρως τό ἥθος καί τά ἐπιχειρήματα τῶν πατριαρχικῶν, ἐπί τῆ ἀντιμετωπίσει τοῦ θέματος καί πάλιν τῶν Ζηλωτῶν πατέρων τοῦ Ἀθωνος.

Εἰς τήν πρόσφατον Πατριαρχικήν Πρᾶξιν (Ἀρ. Πρωτ. 1110 τῆς 14/12/02) ὅπου κηρύσσονται ὡς σχισματικοί οἱ Ἐσφιγμενῖται Μοναχοί, γίνεται λόγος καί περί τῆς ἐννοίας τοῦ σχίσματος, ἔνθα τονίζεται ὅτι τό σχίσμα συνίσταται εἰς τήν πῆξιν ἰδίου θυσιαστηρίου «ἄνευ δογματικῆς ἀπό τῆς πίστεως ἀποκλίσεως» τοῦ ἐπισκόπου.

Ὦρθῶς καί καλῶς! Ἡμεῖς δῆμως ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ὅτι ὅχι μόνον μίαν κακοδοξίαν κηρύπτει λόγῳ καί ἔργῳ τό Πατριαρχεῖον, ἀλλά πλείστας καί ἰδιαιτέρως τήν κορυφαίαν αἵρεσιν, τήν ἄρνησιν δηλαδή τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔξισῶνον αὐτήν μετά τῶν διαφόρων αἵρεσεων τῆς Δύσεως! Συνεπῶς καθηκόντως καί Ἱεροκανονικῶς ἐγένετο ἡ παῦσις τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου ἀπό τά Ἱερά Θυσιαστήρια τῶν Ζηλωτῶν πατέρων!

δ) Εἰδικώτερον δὲ Πατριάρχης Δημήτριος ἀπεδέχθη ὡς Ὁρθοδόξους τούς αἱρετικούς Μονοφυσίτας-Σαμπεζύ 1990- ("Ἐκκλ. Ἀπόθεια", 16/11/90 καὶ "Orthodox Church", N.Y., Φεβρ.-Μάρτ. '91. Ἐπισκόπου Καππαδοκίου "Προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας", Πειραιεὺς 1991, σ. 62. Ἱερά Κοινότης Ἅγιου Ὄρους, "Παραπρήσεις περὶ τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαπκόδονίων", ὃπου ἀναφοροῦνται πλήρως αἱ οἰκουμενιστικαὶ θέσεις τῶν πατριαρχικῶν Ἅγιον Ὄρος 1996, σ. 112).

Συνεχίζων ὁ κ. Βαρθολομαῖος τήν προδοτικήν πορείαν τῶν δύο προκατόχων του ἀνεγνώρισεν ἐπίσης Παπισμόν καί Οὐνίαν εἰς τό Balamand τοῦ Λιβάνου τό 1993. Τό κατάπτυστον κείμενον τῆς συμφωνίας «συνυπέγραψαν ἐννέα Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μέ πρῶτο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο», (Βλ. Καθηγητοῦ π. Γ. Μεταπήπονοῦ: "Οἱ διάλογοι χωρίς προσωπεῖον", σ.3. Ἀνάτυπον).

Τό 1995 μετά τήν "συλλειτουργίαν" του ἐν Ρώμῃ μετά τοῦ Πάπα ὑπέγραψαν "κοινήν δήλωσιν" κατά τήν ὁποίαν «ἔχουν ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι των Ἱερωσύνην, μυστήρια καί εἶναι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι» ("Ὀρθ. Τύπος", 22. Δεκ. 1995).

Παραλλήλως ἐπικροτεῖ τάς διαθρησκειακάς συμπροσευχάς ΟΛΩΝ τῶν Θρησκειῶν, ἀρχῆς γενομένης τό 1986 εἰς τήν Ἀσσίζην, ἐνῶ συμμετεῖχε καί ὁ ἴδιος εἰς τήν Ἀσσίζην τό 2002, συμπροσευχηθείς μετά ἀντιπροσώπων 12 Θρησκειῶν!

Ἐπειδή αἱ ἀνωτέρω ἐνέργειαι του ἔρχονται εἰς πλάτη ἀντίθεσιν πρός τούς Ἱερούς Κανόνας, ἔχαρακτήρισεν αὐτούς ὡς "τείχη αἴσχους"¹, τούς δέ Ἅγιους Πατέρας πού ἐπολέμησαν τάς αἱρέσεις τοῦ παπισμοῦ, τόν ὁποῖον αὐτός σήμερον ἐναγκαλίζεται, ἀπεκάλεσεν «ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὅφεως» πού εύρισκονται «ἡδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ!!! ("Ἐκκλ. Ἀπόθεια", 16 Δεκ. 1998).

Τί δέ νά εἴπωμεν διά τόν Πατριάρχην, τόν παγανιστή, «πού προσφέρει ἀκόμη καί δῶρα στή Μητέρα γῆ, τά δποια ἀφαιρεῖ ἀπό κάποια Ἰ. Μονή»;² Τόν εύρισκόμενον ὑπό τό ἀνάθεμα τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς μή ἀναθεματίζων τούς αἱρετικούς, ἀλλά ἐγκωμιάζων;

1. "Ἐπίσκεψις", 15/6/89.

2. "Παρακαταθήκη", τ. 15. σ. 13.

Τί νά επωμεν διά τόν Πατριάρχην, τόν ἐν πάσῃ παρροσίᾳ προσφέροντα εἰς τούς αἱρετικούς καὶ τήν "θείαν κοινωνίαν", ώς ἐγένετο προσφάτως εἰς Ραβένναν; Τόν συγκαλύπτοντα τούς κακοδόξους οἰκουμενιστάς τύπου Στυλιανοῦ Αὐστραλίας, Δαμασκηνοῦ Ἐλβετίας, Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, κ.ἄ.; Αὐτόν πού «ώμιλπε ἀπερίφραστα γιά τήν ἱερότητα καὶ ἰσότητα τῶν "Ιερῶν Γραφῶν", δηλαδὴ τῆς Ἅγιας Γραφῆς καὶ τοῦ Κορανίου»¹;

Διά νά μήν ἀναφερθῶμεν εἰς τάς ἀνθελλονικάς του δηλώσεις, εἰς τήν ύποστριξίν του διά τό ἀντίχριστον Βιβλίον τοῦ Ἀνδρουλάκη², εἰς τόν πρόσφατον ἔπαινόν του διά τήν Βάπτισιν εἰς τό Πατριαρχεῖον ὁρθοδόξου νηπίου μέ ἀνάδοχον Μουσουλμάνα!³ καὶ εἰς πολλάς ἄλλας οἰκουμενιστικάς ἐνεργείας καὶ δηλώσεις του...

Ἐνταῦθα πρέπει νά τονισθῇ ὅτι ἡ εὐθύνη διά τήν πτῶσιν τοῦ Πατριάρχου δέν Βαρύνει μόνον αὐτόν, ἄλλα καὶ δόλοκληρον τήν Πατριαρχικήν Σύνοδον, ἡ ὁποία ως πιστός ὑποτακτικός ἐπικροτεῖ ἀπάσας τάς ἐνεργείας του.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ εὐθύνη μεταφέρεται ἀκεραία εἰς τό ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ καὶ τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν ως καὶ εἰς τάς λοιπάς ὁρθοδόξους ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι, ἄλλαι ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἄλλαι πιεζόμεναι ὑπό τῶν Κυβερνήσεών των, συμπλέουν ἐν πᾶσι μετά τοῦ πεπτωκότος Φαναρίου.

Δεῖγμα τῆς τοιαύτης ἐφαμάρτου συμφωνίας εἶναι ἡ κατά καιρούς πανηγυρική ὑποδοχή τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν χώραν των, ως νά μή συμβαίνῃ τίποτε! Καί οὕτω τά ποίμνιά των συνεχίζουν νά παραμένουν ἐν κοινωνίᾳ πρός τήν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, δημοῦ μετά τῶν ποιμένων των, ἐξαιρέσει τῶν πιστῶν τοῦ πατρώου ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀνθίστανται καὶ δέν κοινωνοῦν μέ τούς ἐκπεσόντας οἰκουμενιστάς.

Εἰς αὐτό ἀκριβῶς ὀφείλεται καὶ ἡ ἐναντίον τῶν ζηλωτῶν αὐτῶν τῆς Ὀρθοδοξίας συκοφαντική καὶ καταδιωκτική συμπεριφορά τῶν "ἀγαπολόγων" οἰκουμενιστῶν.

1. "Ὀρθόδοξος Τύπος", 15/3/2002, σελ. 5.

2. "Σταυρός" Ίανουάρ. 2002., καὶ "Παρακαταθήκη", τ. 15, σελ. 19.

3. "Παρακαταθήκη", τεῦχος 15 καὶ 26.

3. Ἐπί τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ (7ος-8ος αἰ.), ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὄμολογοπτής ἀγωνίζεται πρό συνοδικῆς διαγνώμης σθεναρώς κατά τῆς αἱρέσεως μετά τῶν δύο μαθητῶν του. Τελικῶς ἡ Ἐκτη Ἅγια Οἰκουμενική Σύνοδος (680) τόν μέν Ἅγιον Μάξιμον ἐμακάρισε, τούς δέ πρωτοστάτας τῆς αἱρέσεως πατριάρχας παρέδωκεν εἰς τό ἀνάθεμα. (Πρακτικά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔκδ. Ἀγ. Ὁρους 1976, τόμ. γ', σ. 656).

4. Ἐπί εἰκονομαχίας (8ος καὶ 9ος αἰών) ἀγωνίζονται καὶ αὐτῆς πρό συνοδικῆς διαγνώμης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τήν α' φάσιν αὐτῆς, καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, εἰς τήν β' φάσιν, μετά πλήθους Ἱεραρχῶν καὶ Μοναχῶν (Mansi, 13, 356 ἔξ. καὶ P.G. 99, 1116 ἔξ.).

* * * * *

Μετά δέ τήν Πρωτοδευτέραν Σύνοδον ἔχομεν τά ἔξης γεγονότα, τά ὁποῖα δικαιώνουν πλήρως τούς πρό συνοδικῆς διαγνώμης διακόψαντας τό μνημόσυνον.

1. Τό 1274 ἐπί αὐτοκράτορος Μιχαήλ τοῦ ἀζυμίτου γίνεται ἐνωτική Σύνοδος εἰς Λυών, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τήν μετά τῶν Λατίνων ἔνωσιν.

Μεταξύ τῶν ἀντιδρασάντων διεκρίθησαν οἱ Ἅγιορεῖται Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀπέστειλαν ὥραιοτάτην δογματικήν ἐπιστολήν εἰς τόν αὐτοκράτορα, ἀρνούμενοι σταθερῶς τό μνημόσυνον «τῶν καπηλευσάντων τά Θεῖα». Μετά ταῦτα ἡκολούθησαν τά γνωστά μαρτύρια τῶν Ἅγιορειτῶν Πατέρων¹. Τό πνεῦμα τῆς ἐπιστολῆς περικλείεται εἰς τήν ἔξης πρότασιν: «Πλήν δὲ μιλυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, κανὸν δοθέοδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων» (P.G. 99, 1669 A).

2. Ἐπί Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμᾶ οἱ Ἅγιορεῖται Πατέρες συντάσσουν τόν "Ἄγιορειτικόν Τόμον" κατά τῆς αἱρέσεως τοῦ λατινόφρονος Βαρλαάμ. Ὁ Τόμος καταλήγει ως ἔξης: «... τόν μή συμφωνοῦντα τοῖς Ἅγιοις... ἡμεῖς τήν αὐτοῦ κοινωνίαν οὐ παραδεξόμεθα» (Φιλοκαθία, ἔκδ. 1961, τόμ. Δ' σ. 193).

1. Laurent-Darruzes, Dossier grec de l' Union de Lyon, (1273-7), Paris 1976, σ. 376-403.

“Οπως γίνεται άμεσως φανερόν ή έρμηνεία των εύρισκεται είς τελείαν ἀντίθεσιν μέ τούς ἐπισήμους έρμηνευτάς, παλαιούς καὶ νεωτέρους, ἀλλά καὶ μέ αὐτήν τίν πρᾶξιν τῆς Ἑκκλησίας, ὅπως θά εἶδωμεν κατωτέρω. Πρόκειται περί έρμηνείας ἀναληθοῦς, σκοπίμου καὶ διαστροφικῆς, πόρων ἀπεχούσης τῆς ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας.

Παραδείγματα ἐκ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἰστορίας

Παραθέτομεν ἐνταῦθα γεγονότα ἀπό τήν ζωήν τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑκκλησιαστικῆς Ἰστορίας, τά δοπια ἐκφράζουν τήν πιστήν ἐφαρμογήν τοῦ πνεύματος καὶ γράμματος τοῦ Ιε' Ι. Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου.

1. Ἐπί αἰρετικοῦ πατριάρχου Κων/πόλεως Νεστορίου ἔγενετο κήρυγμα, παρόντος αὐτοῦ, ἐναντίον τῆς Ποναγίας. Ὁ Νεστόριος ἐπεκρότησεν αὐτό. Ἀμέσως κλῆρος καὶ λαός «μετά κραυγῆς ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ», προκειμένου ν' ἀποφύγῃ τήν μετά τῶν αἰρετικῶν κοινωνίαν.

Κακοποιῶν ὁ Νεστόριος τούς ἀντιδράσαντας, οὐδόλως ἐπεισεν αὐτούς. Ἀμέσως ἦλθε ἀρωγός των ὁ Πατριάρχης Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφων πρός αὐτούς:

«Ἄσπιλους καὶ ἀμώμους ἐαυτούς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μήν ως διδασκάλῳ προσέχοντες... Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν, εἴτε λαϊκῶν διά τήν ὄρθην πίστιν κεχωρισμένοις ἡ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τήν ἐκείνου κυροῦντες ἀδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δέ μᾶλλον τούς πεπονθότας, κακεῖνο λέγοντες αὐτοῖς· εἰ ὄνειδίζεσθε ἐν Κυρίῳ μακάριοι· δι τῆς δυνάμεως καὶ τό τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπανται» (Mansi, Acta Consiliorum, 4, 1013, 1096 καὶ P.G. 87, 3372).

2. Εἰς τήν Κων/πολιν τό 379 ἐκυριάρχουν οἱ Ἀρειανοί. Μικρόν ὄρθδοξον ποίμνιον, «ἀσύντακτον καὶ ἀνεπίσκοπον» ἀντέστη καὶ διέκοψε πρό συνοδικῆς διαγνώμης τήν μετά τῶν Ἀρειανῶν κοινωνίαν.

Τοῦτο ἀνέλαβε νά ποιμάνῃ ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ μετ' ὀλίγον μέγας νικητής τῆς αἰρέσεως! (P.G. 36, 213-6 καὶ πόγος 42).

⁷ **Ἐρώτησις δ':** Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δικαιολογεῖται ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἡ διακοπή τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου;

Ἀπάντησις: Βεβαιότατα! Ἀρκεῖ νά μελετήσωμεν ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως τά Ἱερά κείμενα, καὶ νά προσέξωμεν τήν πρακτικήν των ἐφαρμογήν, ὅπως δηλαδό τά ἐφήρμοσαν διαχρονικῶς εἰς τήν ζωήν των οἱ Ὄμολογοταί Ἅγιοι τῆς Ἑκκλησίας μας.

Κατ' ἀρχήν παραθέτομεν τό κείμενον τοῦ περιφήμου ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου καὶ ἀκολούθως τήν ἐρμηνείαν αὐτοῦ ὑπό τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

«Οἱ γάρ δι' αἰρεσίν τινα παρά τῶν Ἅγιων Συνόδων ἡ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρός τόν πρόεδρον κοινωνίας ἐαυτούς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τήν αἰρεσίν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἑκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμήσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἐαυτούς τῆς πρός τόν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλά καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τήν ἐνωσιν τῆς Ἑκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καὶ μερισμῶν τήν Ἑκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι» (Ὁρα Ἱερόν Πιστού, ἑκδ. 1886, σελ. 292).

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου:

Ἐάν οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τήν αἰρεσίν αὐτῶν κηρύττουσι παρροσίᾳ, καὶ διά τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτούς ὑποκείμενοι, καὶ πρό τοῦ νά γένη ἀκόμη συνοδική κρίσις περί τῆς αἰρέσεως ταύτης, οἱ χωρίζομενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διά τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὁρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδή, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τήν Ἑκκλησίαν μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τήν Ἑκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καὶ τήν αἰρέσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν. Ὁρα καὶ τόν λα' Ἀποστολικόν Κανόνα» (αὐτόθι σελ. 292).

Μέ τίν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν τοῦ Ἅγιου συμφωνοῦν δόλοι οἱ μεγάλοι Κανονολόγοι, παλαιοί καὶ νεώτεροι, τάς ἐρμηνείας τῶν ὅποιων παραθέτομεν κατωτέρω ἀπό τὸ "Σύνταγμα Ἱ. Κανόνων", Ράλλη-Ποτλῆ τόμ. Β', σελ. 694.

Ζωναρᾶς: «*Εἰ δ' ὁ Πατριάρχης τυχόν, ἢ ὁ μητροπολίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος αἱρετικός εἴη, καὶ τοιοῦτος, ως δημοσίᾳ κηρύγτων τὴν αἵρεσιν, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀντί τοῦ ἀλποθοῦς, ἀνυποστόλως, καὶ μετά παρροσίας διδάσκει τὰ αἱρετικά δόγματα, οἱ ἀποσχιζόμενοι αὐτοῦ, ὅποῖοι ἂν εἰέν, οὐ μόνον κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται διά τοῦτο, ἀλλά καὶ τιμῆς, ως ὀρθόδοξοι, ἄξιωθήσονται, χωρίζοντες ἑαυτούς τῆς τῶν αἱρετικῶν κοινωνίας· τοῦτο γάρ δηλοῖ, τὸ ἀποτειχίζοντες [τὸ γάρ τεῖχος, τῶν ἐντός αὐτοῦ πρός τοὺς ἐκτός, χωρισμός ἐστίν] οὐ γάρ Ἐπισκόπου ἀπέστησαν, ἀλλά ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου· οὐδέ σχίσμα κατά τῆς Ἑκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλά μᾶλλον σχισμάτων τῆς Ἑκκλησίαν ἀπόλλαξαν, ὅσον τό ἐπ' αὐτοῖς».*

Βαλσαμών: «*Εἰ γάρ μή δί' ἐγκληματικὸν αἴτίασιν, ἀλλά δί' αἱρεσιν χωρίση τις ἑαυτόν ἀπό τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, ἢ τοῦ μητροπολίτου, ἢ τοῦ Πατριάρχου, ως ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος ἀνερυθριάστως διδάγματά τινα ἀπολλογιωμένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, ὁ τοιοῦτος, καὶ πρό ἐντελοῦς διαγνώσεως, πολλῷ δέ πλέον καὶ μετά διάγνωσιν, ἐάν ἑαυτόν ἀποτειχίσῃ, ἥγουν χωρίσῃ ἀπό τῆς κοινωνίας τοῦ πρώτου αὐτοῦ, οὐ μόνον οὐ τιμωρηθήσεται, ἀλλά καὶ τιμοθήσεται, ως ὀρθόδοξος· οὐ γάρ ἀπέσχισεν ἑαυτόν ἀπὸ Ἐπισκόπου, ἀλλά ἀπό ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου· καὶ τό παρά τούτου γεγονός, ἐπαίνου ἄξιον ἐστιν, ως μή κατατέμον τῆς Ἑκκλησίαν, ἀλλά μᾶλλον συνάπτον αὐτήν καὶ μερισμοῦ ἀπαλλάσσον».*

Ἀριστηνός: «*Εἰ δέ τινες ἀποσταῖεν τινος, οὐ διά πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλά δί' αἱρεσιν, ὑπό συνόδου, ἢ Ἅγιων Πατέρων κατεγγωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ως ὀρθόδοξοι».*

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν ἐν μεταφράσει ἀπό τὸ Σερβικόν πρωτότυπον τῶν ἐρμηνείαν τοῦ γνωστοῦ ἐπισκόπου Νικοδήμου Milas (ιθ' αἰ.) :

«*Ο κανὼν οὗτος εἶναι συμπλήρωμα τοῦ ιγ' καὶ ιδ' κανόνος τῆς παρούσης Συνόδου, ἐπιτάσσει δέ, ἵνα, ἐφ' ὃσον πρέπει νά ύφισταται ἡ σχέσις ἐκείνη τοῦ μέν πρεσβυτέρου πρός τὸν ἐπίσκοπον, τοῦ δ' ἐπισκόπου πρός τὸν μητροπολίτην, πολλῷ μᾶλλον δέον ὅπως ὑπάρχῃ ἡ τοιαύτη σχέσις πρός τὸν Πατριάρχην, εἰς ὃν τίν κανονικήν ὑπακοήν χρεωστοῦσιν ἄπαντες: οἱ μητροπολῖται, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροι τε καὶ οἱ λοιποί κληρικοί τοῦ περί οὓς πρόκειται Πατριαρχείου.*

Καθορίσας ταῦτα περί τῆς πρός τὸν Πατριάρχην ὑπακοῆς, ὁ κανὼν ποιεῖται γενικήν παρατήρησιν καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν (ιγ'-ιε') κανόνων, δι' ἣς λέγει, δτὶ τά ἐκδοθέντα προστάγματα ἰσχύουσι μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπεισάγονται σχίσματα ἐνεκεν ἀναποδείκτων τινῶν παραβάσεων τοῦ Πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ ἐπισκόπου.

Ἐάν δημι όπισκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξηται νά διακρηττηρ δημοσίᾳ ἐπ' ἐκκλησίας αἱρετικήν τινα διδαχήν, ἀντικειμένην πρός τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες κέκτηνται δικαίωμα ἄμα καὶ **ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ** νά ἀποτειχίσθωσι **ΠΑΡΑΥΤΑ** τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καὶ Πατριάρχου ἐκείνου, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσι ὑποβληθῆ κανονικήν ποινήν, ἀλλά θέλουσι καὶ ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ' δον διά τούτου δέν κατέκριναν καὶ δέν ἐπανεστάποσαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καὶ ἐγκατέστησαν τοιουτορόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπόλλαξαν τῆς Ἑκκλησίαν, ἐν ὅσῳ ἡδυνήθησαν [μέτρῳ] τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως» (*Pravila Pravoslavne Crkve s tumacenzima, οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας μεθ' ἐρμηνείας, II, Novi Sad 189, σσ. 290-1.*

Μετά τόν ἀνωτέρω ἐρμηνευτικόν πλοῦτον περί τοῦ ΙΕ' 1. Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἅγιας Συνόδου, ἃς ἔδωμεν καὶ τήν ἐρμηνείαν τῶν τριῶν Καθηγητῶν τῆς "Γνωμάτευσης".

«*Ο κανὼν 15 τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου δέν εἰσάγει τήν ἀνταρσία στούς κόλπους τῆς Ἑκκλησίας καὶ οὔτε οἱ πιστοί -ἀτομικά ἢ ὁμαδικά- μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν τήν Ἱ. Σύνοδο, νοσφιζόμενοι ἀρμοδιόπτες καὶ ἐξουσίες πού ἀνίκουν σέ αὐτήν καὶ μόνον. (βλ. τήν ἐρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω κανόνων στόν Nikodim Milas... σ. 48)».*